

som, naar man ikke skal udsætte sig for at miste de bedre Kræfter. Det er derfor, at jeg har været med til at stille de Forslag, der foreligge fra Fleertallets Side, og jeg er, dersom det ærede Mindretal ikke vil tage Finansministeren det meget ilde op, bemyndiget til at tage hans Forslag tilbage. Jeg vil ikke gøre det, hvis det ærede Mindretal fastholder dem; men jeg vil sige, at fra Finansministerens Side gjøres der ikke nogen Indvending mod Fleertallets Forslag, og at Finansministeren endog, hvis det ærede Mindretal ikke tager det ilde op, tiltræder Fleertallets Forslag.

Spørg: Ja, det kan ikke være mit Hverv at forsvare Finansministerens Forslag, naar han selv giver Bemyndigelse til at tage dem tilbage, og jeg kan selvfølgelig ikke Andet end indvilge i, at det skeer. Efter hvad der nu er fremkommet, har jeg altsaa ikke Noget imod, at de falde bort.

Formanden: Endringsforslagene under Nr. 1, 2 og 3 under I. ere saaledes tagne tilbage. Jeg skal spørge, om Nogen optager disse Endringsforslag. (Ophold). Da Ingen optager dem, ere de bortfaldne.

Andræ: Det vilde vistnok have været aldeles forgjæves at optage de Forslag, som af Finansministeren selv ere tagne tilbage, og jeg har derfor heller ikke gjort noget Forsøg i saa Henseende. — Jeg kan naturligvis heller ikke i nogen Henseende have det ringeste imod, at de i og for sig meget bedste Lønningsforhøielse, som af Udvalget ere bragte i Forslag, vedtages. Hvad jeg derimod finder betænkeligt, det er, naar Udvalget til Vedtagelsen af disse Forslag knytter det bestemte Forbehold, at man saa ved den paafølgende Behandling skal gennemføre som Regel, at de foreslaaede Tillæg skulle benyttes til Erhvervelse af Alderdomsforsørgelse. Det er en af de meget klagelige Følger af, at Sessionerne udtrages langt ud over de naturlige Grændser,

at Forhandlingen tilsidst bliver i den Grad fløvet, at selv Forslag, som fortjene en moden og alvorlig Overveielse, gaae ganske ubemærkede igjennem. Det er saaledes i den sidste Tid lykkedes i et Par Lovforslag at indbringe den Bestemmelse, at der af de dert omhandlede Bestillingsmænds Lønning skal indeholdes visse Procent for at anvendes til Alderdomsforsørgelse. Jeg troer, at det Princip, som man derigjennem, hvis man ikke tager sig iagt, staaer i Begreb med at slaae fast, er et overordentlig skadeligt og et i høi Grad besynderligt Princip. Og det vil neppe nogensinde kunne stille sig klarere for ærede Medlemmer, hvilket Omkostningsdepartement man derved er isærd med at oprette, end just ved nærværende Sag. Man erkender under samme, at de Lønninger, der i dette Dieblis ydes de vedkommende Bestillingsmænd, ere saa lave og saa tarvelige, at det aldeles ikke gaaer an at afforte dem yderligere ved at paabyrde disse Bestillingsmænd at udrede Bidrag til nogen Alderdomsforsørgelse, og man maa altsaa, hvis man vil paalægge dem noget Saadant, give dem Tillæg, hvorved de blive istand til at betale for slige Forsørgelse. Hvis der nu var Tale om at erhverve disse i en Anstalt, der er uafhængig af Staten, i en Anstalt, hvis Risico ikke vedkom Staten, saa kunde man maaskee tænke sig, at en saadan Anstalt af andre Grunde var istand til at kunne yde noget Mere i saa Henseende, end den egentlig kunde staae sig ved, og til at paatage sig disse Alderdomsforsørgelse til en lavere Pris; end de egentlig koster. Men nu er det jo en Statsanstalt, hvori de skulle erhverves, og det er altsaa Statskassen, der løber hele Risicoen. Istedetfor at fordre, at de omtalte Bidrag skulle indbetales i den nævnte Anstalt og dernæst frugtbargjøres af den, saaledes at de forøge den hele Bestyrelses uønskelige Administration, for først efter lange Tider at komme til Anvendelse paa den tilføjede Maade, saa kunde Staten derfor langt flukkere bestemme og isorveten sige til sig selv, at den i sin Tid vilde give de Vedkommende